మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"బాబూ నువ్వున్న పళంగా రావాల!"

ఫోనులో మెసేజి చూసి ఆ నెంబరుకి ఫోను చేసాడు సుబ్బు.

"ఎవరండీ మీరు? నేనెక్కడికి రావాలి?" అనడిగాడు వెంటనే.

"నేను మాస్టారిగారి భార్యని బాబూ, ఆయనకి సీరియస్‌గా వుంది. ఆస్పత్రిలో ఉన్నారు." అందావిడ ఏడుస్తూ.

సుబ్బూ అయోమయంలో పడ్డాడు.

"మాస్టారా? ఎవరాయన? నాకేం అర్థంకావడంలేదండి" అన్నాడు చిరాగ్గా.

"అదే బాబూ, మొన్నాయన మీకు డబ్బివ్వలేక కాళ్ళట్టుకున్నారు" అందామె ఏడుస్తూనే.

సుబ్బూకి అర్థమయ్యింది.

వెంటనే "ఏ హాస్పిటల్?" అనడిగాడు కంగారుగా.

"దానవాయి పేటలో శంకర్రావుగారి ఆస్పత్రి. చాలా పాతది. అక్కడ ఫీజులు తక్కువని.."

సుబ్బూ వెంటనే బయల్దేరి ఆస్పత్రికి చేరుకున్నాడు. శంకర్రావుగారంటే తేలిగ్గానే చెప్పేసారు ఎడ్రస్ ఆ ప్రాంతం వాళ్ళు.

సుబ్బూని చూడగానే ఆవిడ భోరున ఏడ్చింది.

ఆ తర్వాత నర్సులు కసరడంతో కొంగు నోట్లో కుక్కుకుంది.

"ఏం జరిగిందమ్మా?" అన్నాడు సుబ్బూ.

"నువ్వొచ్చి లెంపకాయేసేటప్పటికి మనోయాది పడ్డాడయ్యా. బళ్ళో పిల్లల్ని కూడా దెబ్బేసినోడు కాదు. చిన్నపిల్లోడి చేతిలో దెబ్బ తిన్నానని.." ఆవిడ చెప్పడం ఆపి సుబ్బూ కేసి చూసింది.

సుబ్బూ ఆ మాటకి ఖంగు తిన్నాడు గాని.. వెంటనే సర్దుకుని "అప్పు తీర్చకపోవడం తప్పు కాదామ్మా?" అనడిగాడు గంభీరంగా.

"ఆ మాట నిజవే బాబూ. కాదనటంలేదు. అందుకని తాళ్ళరేవు కాడ వున్న అరెకరం అమ్మి జమ చేద్దామని ఎళ్ళేరు. తీరా ఎళ్తే.." ఆవిడ మళ్ళీ ఏడ్చింది మౌనంగా.

ఆ వెంటనే సర్దుకుని కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది.

"అక్కడెవరో రాజకీయ నాయకుడంట. మాలాంటోళ్ళ బూవులన్నీ ఆక్రమించుకుని కూర్చుని కాపలాగా రౌడీలని పెట్టాడు. ఏం చేయాలి? అవన్నీ మాలాంటి దిక్కుమాలినోళ్ళ బూవులేనంట. ఆ పాటికే ఆళ్ళు కాళ్ళరిగేటట్లు అందరి చూట్టూ తిరిగి కూలబడిపోయారంట. ఈయనకి గుండాగినంత పనయ్యింది. తిరిగొచ్చి ఈ పని చేసారు." అని మళ్ళీ ఏడ్చిందామె.

సుబ్బూకి నిలువున్నా ప్రాణం పోయినట్లయింది.

తన మూలానా ఒక మనిషి చచ్చిపోవడమా? ఇలాంటి దర్రిద్రపు పనిలో యిరుక్కున్నందుకు మొదటిసారి చాలా సిగ్గు పడిపోయాడు సుబ్బూ.

వెంటనే డాక్టరు దగ్గరకెళ్ళి ఆయన పరిస్థితి కనుక్కున్నాడు.

"ఫర్వాలేదు. వెంటనే తీసుకొచ్చిందావిడ. సాయంత్రం ఇంటికి తీసుకెళ్ళొచ్చు" అన్నాడు శంకర్రావుగారు.

ఆ మాటే తిరిగొచ్చి ఆవిడకి చెప్పాడు సుబ్బు.

ఆవిడ మెడలోని మంగళసూత్రం తీసి సుబ్బూ చేతిలో పెడుతూ "ఏమనుకోకపోతే కాస్తమ్మి పెట్టు బాబూ.. డాక్టరుగారు ఎంత మంచోడయినా కొద్దిగా అన్నా ఫీజిచ్చుకోవాలగదా!" అంది.

సుబ్బూ దానికేసి చూశాడు.

అరకాసు అరిగిపోయిన బంగారంతో అల్పంగా వేలాడుతోంది డబ్బా మూతలు తీసి తీసి వంకర్లు తిరిగి పోయిన మంగళ సూత్రం.

ఎప్పుడో తల్లితో కలిసి మార్నింగు షోల్లో చూసిన పాత తెలుగు సినిమాలు గుర్తొచ్చాయి.

పేదరికమెప్పుడూ బ్లాక్ ఎండ్ వైట్ తెలుగు సినిమానే

సుబ్బూ చెయ్యి పెట్టి వారించి వెళ్ళి ఆ ఫీజు తనే కట్టాడు.

"ఆవిడ దగ్గరకి తిరిగొచ్చి మీరేం కట్టనక్కరలేదు. ఈ డబ్బులుంచండి. ఆయన్ని తీసుకెళ్ళాలిగా యింటికి" అంటూ ఓ వెయ్యి రూపాయిలావిడ చేతిలో పెట్టి మాస్టారు రూములోకి వెళ్ళాడు.

మాస్టారు సుబ్బూని చూసి తల పక్కకి పెటుకున్నారు.

"ఇలాంటి పిచ్చిపని మరోసారి చెయ్యకండి. నేను మీ మీద చెయ్యి చేసుకోవడం తప్పే. నా వృత్తలాంటిది. చావడానికి ఒకటే దారి. బ్రతకడానికి చాలా మార్గాలున్నాయి" అంటూ వెనుతిరిగాడు సుబ్బూ.

అడుగులు పడుతున్నాయేగానీ ఆలోచనలనిండా ఆ భార్యాభర్తలే ముసురుతున్నారు.

తను వేసిందొక దెబ్బే. కానీ అది వారి ఆత్మగౌరవం మీద తీరని దెబ్బ తీసింది. ప్రాణమే తీసుకోబోయాడతను. ఛీ! ఛీ! చాలా నీచమైన పనిచేసాడతను. అసలైనా ప్రపంచంలో పనేలేనట్లు ఇంత నీచమైన నికృష్టమైన పనిలో చేరాడేమిటి తను. 'ఒరే ధర్మవడ్డీ తప్ప ఎక్కువ వడ్డీ తీసుకుంటే కుష్టురోగమొస్తుందిరా' అన్న తాత మాటలు గుర్తొస్తున్నాయి. ఏ సందర్భంలో అన్నాడో కూడా గుర్తులేదు. మరేంటి మనుషులు బ్రతకడానికి మరో వృత్తి లేనట్లుగా, హాయిగా వుండటానికి మరో ప్రవృత్తి లేనట్లుగా డబ్బు డబ్బు అంటూ దాని వెంటపడ్డారు. దానికోసం ఎంతకైనా దిగజారి పోతున్నారు. ఈ పని వదిలేసి పోదామంటే కాళిదాసుగారి దీన గంభీరమైన మొహం గుర్తొస్తుంది. నేరక ఈ పనిలో దిగి నష్టపోతున్నాడతను.

దూరంగా కల్వర్టు మీద తమ అభిమాన హీరోల గురించి చిన్న తగవే నడుపుతున్నారు కుర్రకారు కొందరు. తనూ మొన్నటిదాకా ఈ పని చేసినవాడే తెలియకుండానే భారమైన జీవితాన్ని ఎన్నుకున్నాడు తను.

సుబ్బూ ఆలోచనలొక కొలిక్కి రాకుండానే ఇల్లొచ్చేసింది.

లోపలికి రాగానే అమ్మాజీ, మహా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

సుబ్బూని చూడగానే అమ్మాజీ మొహం చాటంత చేసుకుని "వచ్చావా అన్నా, నీకోసమే చూస్తున్నాం. రేపు మంచి రోజట. పైకెళ్ళి పోదామా?"

సుబ్బూకి పట్టరాని కోపం వచ్చింది. "అవును పైకే వెళ్ళిపోదాం సగం దరిద్రం వదిలి పోతుంది" అన్నాడు కసిగా.

ఆ మాటకి గతుక్కుమన్నారు ఇద్దరూ.

అమ్మాజీ వెనక్కి తగ్గి "మళ్ళీ వస్తా" అంటూ గుమ్మం దాటబోయింది.

"అమ్మాజీ"

సుబ్బూ పిలుపుకి తక్కున బిగుసుకున్నట్లు అలానే నిలబడింది.

"కొంచెం టీ పెట్టుకురా"

"అలాగే అన్నా" అంటూ పరిగెత్తినట్లు తన యింటివేపు వెళ్ళింది.

పదినిముషాల్లో సుబ్బూతో పాటుగా మహాకి కూడా టీ పట్టుకొచ్చింది అమ్మాజీ.

"టీ చప్పరిస్తూ పాలెక్కడివి అమ్మాజీ, ఉన్నాయా?" అనడిగాడు సుబ్బూ కొద్దిగా శాంతపడుతూ.

"పొద్దున్న నువ్విచ్చిన డబ్బులతో పాలట్టుకొచ్చే ఒక పేకట్టు, పంచదార, టీపొడి అంతకుముందే కొనిపెట్టుకున్నా అన్నా. పాపగారొచ్చాకా సాయంత్రాలు టీ పెడతన్నా కదా!" అంది అమ్మాజీ.

"ఊ. ఏంటీ రేపు మంచిరోజా?" అన్నాడు సుబ్బు కొద్దిగా శాంత పడుతూ.

"అవునన్నా పొద్దున్న మన యీది చివర మరిడమ్మ గుడి పూజారిగారెల్తంటే అడిగాను. రేపు రోజంతా మంచేనంట. వర్జాలూ గట్రా లేవంట" అంది అమ్మాజీ ఉత్సాహంగా.

"సరే మరి. కానివ్వండి" అన్నాడు.

ఆ మాట విని యిద్దరి మోహాల్లో ఉత్సాహం పొంగి పొర్లింది.

సుబ్బూ టీ తాగి మరేం మాట్లాడకుండా చాప మీద బోర్లా పడుకున్నాడు.

అమ్మాజీ మళ్ళీ వస్తానన్నట్లుగా మహాకి సైగ చేసి తలుపు దగ్గరకేసి వెళ్ళిపోయింది.

మహా పడుకున్న సుబ్బూవైపు చిత్రంగా చూసింది.

అతని ప్రవర్తన ఆమెకు చాలా చిత్రంగా అనిపిస్తుందొక్కోసారి.

"అప్పుడే తారాజువ్వలా పైకి లేస్తాడు. అంతలోకే మతాబులా వెన్నెల ముద్దలు నేలకి రాలుస్తాడు" అని భుజాలెగరేసి మంచమ్మీద పడుకుని తనదగ్గరున్న రస్కిన్‌బాండ్ పుస్తకం తెరచింది.

సాయింత్రం ఆరుగంటలవుతుండగా గబుక్కున మెలుకువొచ్చి లేచి 'ఇప్పుడు టైమెంత..?' అన్నాడు సుబ్బూ చుట్టూ చూస్తూ.

"ఆరవుతున్నది" అంది వాచీ చూసుకుంటూ.

"ఓ మైగాడ్" అంటూ గబగబా చొక్కా వేసుకుని ఏమీ చెప్పకుండానే బయటకి పరిగెడుతున్న సుబ్బూని చూసి అవాక్కయింది మహా.

అప్పుడే భర్త హాస్పిటల్ తాలూకు కాగితాలు, మందులు వగైరా సర్దుకుని ఆటోకోసం బయటకొచ్చిన మాస్టారి భార్య సుబ్బూని చూసి "వచ్చావా బాబూ" అంది కొంత ధైర్యంగా, మరి కొంత సంతోషంగా.

"అంతా రెడీ చేసారా? నేను ఆటో తెస్తాను" అన్నాడు సుబ్బూ.

ఆమె తల ఊపింది.

సుబ్బూ ఆటో తెచ్చి మాస్టార్ని పట్టుకుని ఆటో ఎక్కించాడు. పక్కన అతని భార్యని కూర్చోపెట్టి తను ఆటో డ్రైవరు పక్కన కూర్చున్నాడు.

ఇల్లు చేరగానే ఆయన్ని మంచమ్మీద పడుకోబెట్టి "వంట చెయ్యగలరా అమ్మా?" అనడిగాడు సుబ్బూ.

"చేస్తాను బాబూ అదెంత పని.." అందామె ఉత్సాహంగా.

సుబ్బూ అండ ఆమెకి చెప్పలేని ధైర్యాన్నిచ్చింది. వయసులో తల్లిదండ్రుల చేతులు పట్టుకుని తడబడుతూ అడుగులేసిన పిల్లలు పరుగులు రాగానే ఎంతో నిర్లక్ష్యంగా నిర్దయగా వణుకుతున్న చేతుల్ని నిర్దయగా వదిలేసి వెళ్ళిపోతున్నారు. కొడుకుని ఎంతో గారాబంగా, తము తినకున్నా అడిగిందల్లా ఇచ్చి పెంచిన జ్ఞాపకాలు ఆమెను వెంటాడుతున్నాయి.

"సరే మాస్టారూ, వస్తాను. ఏమనుంటే ఫోను చెయ్యండి" అంటూ లేచి నిలబడ్డాడు సుబ్బూ.

మాస్టారు చేతులు జోడించారు.

"దీనికేంలెండి. తిడితే పెద్దోళ్ళని తిట్టిన పాపం నాకు. ఈ వయసులో ఆవిణ్ణెంత యిబ్బంది పెట్టేసారు. అప్పు సంగతాలోచించకండి. వడ్డీ చాలానే కట్టారు కదా! నే జూసుకుంటా!" అన్నాడు సుబ్బూ కొంచెం మొరటుగానే ధైర్యం చెబుతూ.

"ఏమనుకోకపోతే ఒక మాట"

"చెప్పండి."

"కింద మన బైకొకటి పడివుంది. ఆడెళ్ళేముందు కొన్నదే వాడక తుప్పు పట్టిపోతున్నది. నువ్వటూ యిటూ తిరుగుతున్నావ్ వాడుకో!" అన్నారాయన.

బైకనగానే సుబ్బూ కళ్ళు మెరిసేయిగానీ "వద్దండి వడ్డీ వసూలు చెయ్యడం రాదుగాని, బండి కావాల్సొచ్చిందా అని మా సారు మండి పడతాడు" అన్నాడు బుర్రగోక్కుంటూ సుబ్బూ.

మాస్టారు నీరసంగా నవ్వి "మరయితే తిరగడానికి బండి కొనివ్వమను ఆయన్ని" అన్నారు.

అంతలోనే ఆయన భార్య తాళం తెచ్చి సుబ్బూ చేతిలో పెట్టింది.

సుబ్బూ మొగమాటంగా నవ్వి "సరేనండి మరి. మీరెప్పుడు కావాలంటే అప్పుడు తెచ్చిస్తాను" అంటూ రివ్వున క్రిందకి దిగాడు రెట్టింపు ఉత్సాహంతో.

బైక్ మీద వెళ్తుంటే గోదారి గాలి తగిలి ప్రాణం తేలిపోతున్నది సుబ్బూకి. తన కాలేజీ రోజులు గుర్తొచ్చి మనస్సు చివుక్కుమంది. వెంటనే దాన్ని దులిపేసుకుని రాజానగరం మీదుగా కాకినాడ అక్కడనుండి ఏనాం వెళ్ళడానికి బయల్దేరాడు సుబ్బూ.

డబ్బులు వసూలు చేయకుండా బండిమీదెళ్తే భగ్గుమంటాడు కాళిదాసు. అందుకే కాకినాడలో యానాంలో వున్న కొన్ని మొండి వసూళ్ళ కోసం బయల్దేరాడు.

బండి బాగానే వెళ్తున్నది. ఎటొచ్చీ ఒకసారి వోవరాయిలింగ్ చేయిస్తే విమానంలా సాగిపోతుంది.

వెంటనే మహా గుర్తొచ్చి ఫోను చేసాడు.

"ఏంటి?" అంది మహా.

"నేను కాకినాడ వెళ్తున్నా. మీ యిద్దరూ కలిసి పైకి షిఫ్టయి పొండి. ఎవరి సాయమన్నా తీసుకోండి" అన్నాడు సుబ్బూ.

"అదేంటీ... నువ్వుండవా?" అనడిగింది మహా. నిజానికి అలాంటి అవకాశం కోసమే చూస్తోంది మహా.

"రెండురోజులు పడుతుంది. అటునుండి ఏనాం వెళ్ళాలి"

"అయ్యో.." అంది దిగులు నటిస్తూ మహా.

"అమ్మాజీ వుంటుందిగా. కొన్ని బాకీలు వసూలు చెయ్యాలి. ఇప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది."

"మిస్ యూ" అంది మహా విచారం నటిస్తూ వస్తున్న నవ్వాపుకుని.

"గాడిదగుడ్డు" అంటూ ఫోన్ కట్ చేసాడు సుబ్బూ.

నిజానికి పైకలా అన్నాడేగానీ లోపల్నుండి సంతోషం తన్నుకొచ్చింది సుబ్బూకి.

చల్లగ వీచే పిల్లగాలిలో ఒక పిల్ల నిన్ను మిస్సవుతున్నానన్న మాటకన్నా కిక్కేముంది? హుషారుగా ఎక్సిలేటర్ బలంగా తొక్కాడు సుబ్బూ.

"అమ్మాజీని పిలిచి తొందరగా తయారవ్వు మనం ఒక చోటకి వెళ్ళాలి" అంది మహా తను తయారయి.

"ఎక్కడికండీ?" అనడిగింది అమ్మాజీ అమాయకంగా.

"చెబుతాగా. తయారయిరా" తొందర పెట్టింది మహా.

అమ్మాజీ చీర మార్చుకుని ఇంత పౌడరు మొహానికద్దుకుని తన దగ్గరున్న పూసల పర్సు పట్టుకుని వచ్చింది హడావుడిగా.

మహా అమ్మాజీవైపు నవ్వుతూ చూసింది.

దానికే అమ్మాజీ బోల్డంత సిగ్గుపడిపోయి "దీంట్లో ఏవీ ఉండవండి. ఊరికే సరదాగా.." అంది నవ్వుతూ.

"నువ్వు బాగుంటావు" అంది మహా.

"చాల్లే వూరుకోండి.. నా మొకానికి బాగోటమొకటే తక్కువ."

"కాదు అమ్మాజీ నిజంగానే చెబుతున్నా. ఆ కళ్ళు చూడు కలువరేకుల్లా ... అదే కవులలానే వర్ణిస్తారు కదా" అంది మహా నవ్వుతూ.

అమ్మాజీ సిగ్గుగా కళ్ళు వాల్చేసింది.

"అప్పుడెప్పుడో ఆడన్నాడు. మళ్ళీ తిరిగిప్పుడు మీరు.." అంది సణిగినట్లు.

"ఆడా.. అతనెవరూ?"

"ఎవడో తల మాసినోడు. ముందు మన పని చూడండి. ఆనక టైమయిపోద్ది." అంది అమ్మాజీ మాట మారుస్తూ.

ఇద్దరూ ఇంటికి తాళం వేసి రోడ్డుమీదదాకా వచ్చారు. ఆటో ఒకటి వారి ముందుకొచ్చి ఆగింది.

ఇద్దరూ ఆటో ఎక్కాక "కొవ్వూరికి" అని చెప్పింది మహా.

"అయ్యో, కొవ్వూరికాండీ. ఎవరయినా చుట్టాలింటికా?" అనడిగింది అమ్మాజీ అమాయకంగా.

"ష్" అంది మహా.

రైలు కమ్ రోడ్డు బ్రిడ్జిమీద ఆటో వెళ్తుంటే విశాలమైన గోదావరిని విస్ఫారిత నేత్రాలతో చూసింది మహా.

"రాజమండ్రికి ఈ నదే అందం కదూ!"

"అవునండి. ఇక్కడేం చూశారు మా అమలాపురంలో చూడాలి. జిల్లా అంతా ఓ క్లబ్బు డేన్సర్‌లా మెలికలు తిరిగిపోద్ది మాయదారి గోదారి" అంది అమ్మాజీ పరవశంగా.

"క్లబ్ డాన్సర్! వండ్రఫుల్ కంపారిజన్" మహా చప్పట్లు కొట్టింది.

అమ్మాజీ సిగ్గుపడింది.

"మీదేవూరు?"

"పుల్లేటుకుర్రు. ఏదో పేరుకి. ఎప్పుడన్నా అమ్మమ్మగారింటికెళ్ళినప్పుడే మిగతా బతుకంతా కాకినాట్లోనే."

"ఎక్కడ దింపాలమ్మా?" ఆటో అతని మాటలకి స్పృహలో కొచ్చి బాంక్ పేరు చెప్పింది మహా.

ఇద్దరూ బాంక్ ముందు ఆటో దిగాక. ఎ.టి.ఎంలో కెళ్ళి డబ్బు డ్రా చేసుకొచ్చింది మహా.

డబ్బు బాగ్‌లో పెట్టి మరో ఆటో కోసం చూస్తుండగా అడిగింది అమ్మాజీ.

"ఈ పాటి పనికి మనూళ్ళో లేవా బాంకులు?" అంటూ.

"చెబుతా" అంటూ వారించింది మహా.

ఇద్దరూ ఇంటికి చేరాక తలుపులు మూసి చెప్పింది మహా.

"డబ్బు డ్రా చేసాను కదా. మాడాడీ ఎక్కడ డ్రా చేసానో కనిపెట్టేస్తారని.. ఇప్పుడయినా తెలుసుకోవచ్చనుకో" అంది మహా చిన్నగా.

"అంటే... ఇంట్లోంచి పారిపోయొచ్చేసారా?" అంటూ కళ్ళు పెద్దవి చేసి అడిగింది.

అవునన్నట్లుగా తలూపింది మహా.

"ఇప్పుడు తెలుసుకుని వచ్చి అట్టుకుపోతే..?"

"లేదు. డేడీ ఆ తొందర పనులు చెయ్యరు. ఎందుకంటే ఆయన మరో లక్షరూపాయలు నా ఎకౌంట్‌లో వేసారు. నేను డ్రా చేయడం వల్ల నా క్షేమం తెలిసి సంతోషిస్తారు" అంది మహా తండ్రిని తలుచుకుని పరవశంగా.

అమ్మాజీ తెల్లబోయి చూసింది మహా వైపు.

"లక్షరూపాయలా?"

మహా నవ్వింది. "అది నెలకు నా పాకెట్ మనీ"

అమ్మాజీకి నోటమాట రాలేదు.

ఆ తర్వాత గబగబా మహా దగ్గరగా వచ్చి "ఈ మాట నాతో అంటే అన్నారు. ఇంకెవరితోనూ అనకండి. డబ్బు కోసం ఏవన్నా చేసే మనుషులున్నారు." అంది గుసగుసగా.

మహా ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఏం చేస్తారు?"

"మీకు లోకం సంగతి బొత్తిగా తెలీదండి. నీళ్ళలోంచి ఒడ్డున పడ్డారు. ఒడ్డునే అసలైన తిమింగలాలున్నాయి. ఇకీ సంగతి నేనూ మర్చిపోతాను. మీరూ మరిచిపొండి. మరి పై కెప్పుడెళ్దాం?"

"ఇప్పుడు మనం షాపింగుకు వెళ్దాం."

"షాపింగా, ఏటి కొంటారు?"

"ముందు నాకు అన్నీ దొరికే సెంటరు చూపించు."

"పదండి మన సెంటరు కోటగుమ్మవే కదా! అక్కడే అన్నీ దొరుకుతాయి" అంది అమ్మాజీ.

ఇద్దరూ బయటకొస్తుంటే "ఏటే పొద్దుట్నుండీ సూస్తన్నా ఒకటే మార్నింగ్‌సోలూ మాటనీలూనా! ఆడు లేడని రెచ్చిపోతున్నారు. ఏటెవ్వారం?" అంది గడపలో కూర్చుని ఉన్న పాపాయమ్మ.

"నీ కంట్లో పడ్డావు! అమ్మాయిగారు ఏయో కొనుక్కుంటారంట మామ్మా. నీకేవన్నా కావాలా? చెప్పు" అంటూ మహాని చూసి కన్నుగీటింది అమ్మాజీ.

"ఆఁ! ఒక అరవంకీ, రవ్వలొడ్డాణం తెచ్చి పెట్టండి. దీని బతుక్కి ఎటకారాలు!" అంది పాపాయమ్మ.

"సర్లే ఆ డ్రామా కంపెని సత్తిగాడి షాపులో దొరికితే తెస్తాం" అని నవ్వింది అమ్మాజి అంతకంటే మొండిగా.

"ఈసారి నిజంగానే అడుగుతున్నానే. ఈ పేలతో సచ్చిపోతున్నాను. రోడ్డుమీద కొమ్ము దువ్వెనొకటి తెచ్చిపెట్టవే" అంది పాపాయమం బ్రతిమలాడుతున్న ధోరణిలో.

ఇద్దరూ తల పంకించి బయటకి వచ్చారు.

వాళ్ళు కోటగుమ్మానికి ఆటో మాట్లాడుకుంటుండగా అక్కడే నిలబడి తననే చూస్తున్న ఆ నలుగుర్నీ చూసి ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడింది మహా.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments